

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR.87/2/2021

SENTINȚA CIVILĂ NR.1950
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 16 DECEMBRIE 2021
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE – AMER JABRE
GREFIER - GEORGETA POSTEA

Pe rol fiind soluționarea acțiunii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantul **Bălăucă Cătălin Irinel**, în contradictoriu cu pârâții **Guvernul României, și Comitetul Național pentru Situații de Urgență prin Departamentul pentru Situații de Urgență și petentul Ministerul Afacerilor Interne**, având ca obiect „anulare acte administrative cu caracter normativ - HG 1065/11.12.2020”.

Dezbaterile orale au avut loc în ședința publică din data 17.11.2021, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de la aceea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea cauzei pentru data de 26.11.2021, 02.12.2021, 09.12.2021 apoi la 16.12.2021, când a pronunțat prezenta sentință,

Cererile

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București-sectia a IX-a in data de 08.01.2021, reclamantul Bălăucă Cătălin Irinel a chemat în judecată pe pârâții Guvernul României și Comitetul National pentru Situații de Urgență, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună:

1. Anularea Hotărârii de Guvern nr. 1065/11.12.2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicata in Monitorul oficial nr. 1215 din 11.12.2020;

În fapt, reclamantul a afirmat că prin plângerea prealabila depusa către Guvernul României și Comitetului National pentru Situații de Urgență (și depusa) din 31.12.2020, a solicitat dispunerea de măsuri în regim de urgență privind revocarea /anularea actului administrativ H.G. 1065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilo- care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, publicata in Monitorul oficial nr 1215 din 11.12.2020 , avand in vedere ca este in contrasens cu legislația cu ordin superior si in special cu Constituția României, restragand drepturi fundamentale și implicit, și aici se referă doar ca si exemplu la instituirea "în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura" si impune la restrângeri de drepturi consitutionaie prevăzute de art 22, art 23, art 25, art 29, art 30, art 32-35, art 39, art 41, art 45, art 47-49 astfel:

1. Hotărârea HG nr 1065/2020 este in contrasens cu art 108 din Constituția României, respectiv:" 2) Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor (4) Hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru, se contrasemnează de miniștrii care au obligația punerii lor în executare..."

Se observă ca H.G. nr 1065/2020 a CNSU nu-și găsește în Constituție cu cât nu se identifică care este legea și respectiv legile, prin care se pune în aplicare, în motivarea actului găsim generic acte precum OUG 11/2020, OUG 70/2020, Legea 53/2003, Legea 81/2018, OUG 21/2014, Legea 55/2020, trimiterile la aceste legi nefăcându-se prin specificarea în mod exact la ce articole se referă, ci explicația este una de ordin general.

Astfel, urmărind normativele superioare, se observă ca nu nici măcar considerând a fi realizată în aplicarea art 4 alin 1 din Legea 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19: "(1) Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne", astfel, instituirea stării de alertă poate fi realizată pentru o perioadă de 30 de zile și maxim 60 de zile, acest lucru realizându-se cu HG 394/2020 și HG 553/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, deci prelungirea stării de alertă pentru o perioadă de 60 de zile fiind în contradicție cu Legea 55/2020.

2. Hotărârea de Guvern nr 1065/2020, încalca art 53 în aplicarea art 115 alin 6 din Constituția României cu care "Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege..."

Așa cum a detaliat mai sus, HG 1065/2020, instituirea restricțiilor poate fi realizată pentru o perioadă de 30 de zile și maxim 60 de zile, în aplicarea art 4 din Legea 55/2020, acest lucru fiind depășit încă din luna iulie 2020.

3. Hotărârea HG 1065/2020 încalca prevederile art 106 și art 110 din Constituția României, respectiv prin demisia premierului Ludovic Orban în data de 7 decembrie 2020, întregul Guvern este demisionat, în aplicarea art 106 din Constituția României, respectiv: "Funcția de membru al Guvernului încetează în urma demisiei, a revocării, a pierderii drepturilor electorale, a stării de incompatibilitate, a decesului, precum și în alte cazuri prevăzute de lege." Și art 110: "(2) Guvernul este demis la data retragerii de către Parlament a încrederii acordate sau dacă primul-ministru se afla în una dintre situațiile prevăzute la articolul 106....(4) Guvernul al cărui mandat a încetat potrivit alineatelor (1) și [2] îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de membrii noului Guvern".

Astfel, se observă ca prim-ministrul interimar nu avea autoritatea de a emite Hotărâri de Guvern în această perioadă.

4. Hotărârea de Guvern nr 1065/2020 încalca art 1 alin 5 din Constituția României, respectiv: „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie în aplicarea careia a fost emisă Legea nr 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, respectiv art 20 alin 1 care prevede ca: "Elaborarea proiectelor de acte normative trebuie precedată, în funcție de importanța și complexitatea acestora, de o activitate de documentare și analiză științifică,..."

Astfel, în detalierea Hotărârii nr 52/2020 se observă ca se vorbește de evoluție epidemiologică pe teritoriul României, dar pe teritoriul acestei țări, nu avem nicio epidemie de COVID-19, așa cum se poate observa din adresa anexată ca probatoriu, respectiv: "Ministerul Sănătății nu a emis niciun act normativ prin care să declare epidemia de SARS-COV-2 pe teritoriul României" respectiv Ministerul Sănătății fiind singura instituție care poate declara starea de epidemie, conform art 5, art 6, art 24, art 25, art 27, art 41, art 50, art 78, art 83, Legii 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, respectiv: "Măsurile privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență generate de epidemii, precum și bolile transmisibile pentru care declararea, tratamentul sau internarea sunt obligatorii se stabilesc prin ordin al ministrului sănătății"

5. Se observă ca HG 1065/2020 încalcă de asemenea și prevederile din Legea 24/2020 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, respectiv art 30 privind motivarea proiectelor de acte normative, cu cât nu se fundamentează științific care este raționamentul privind obligativitatea purtării "măștii de protecție" din art 1 Anexa nr 2 din HG 1065/2020, știindu-se că masca de protecție este un produs ce îl folosește un lucrător/muncitor în activitatea sa și nu este un dispozitiv medical, așa cum se poate vedea din adresa Ministerului Sănătății (și depusă).

A se vedea de asemenea:

https://www.farmacialapretitiic.ro/blog/173_Oxigenarea-creierului--sfaturi-pentru-un-creier-sanatos.html;

- <https://med-ozon.ro/lipsa-oxigenului-in-organism/> și aici sunt de menționat ca efecte:

- <https://www.medlife.ro/articole-medicale/hipertensiune-raspuns-organism-lipsa-oxigen>

-<https://www.dir.org.ro/purtarea-pe-termen-lung-a-mashtii-de-protectie-duce-la-hipoxie-cerebrala/>

Învederează onoratei instanțe că însuși Tribunalul administrativ din Strasbourg a suspendat ordinul primarului privind purtarea obligatorie a măștii prin Decizia nr. 2005349 din 02.09.2020 raportat la art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În drept, reclamantul a invocat Constituția României, Legea 554/2004, Legea 134/2010, Legea 24/2000.

Pârâțul Guvernului României a depus întâmpinare, prin care a invocat următoarele excepții și a formulat următoarele apărări:

Cu privire la Comitetul Național pentru Situații de Urgență, invocă următoarele:

Într-un prim aspect, nici la nivel legal nici printr-un act infralegal, sediul Comitetului Național pentru Situații de Urgență nu este stabilit la adresa București, Sector 1, Piața Victoriei nr. 1, iar adresa de poștă electronică contencios@gov.ro este destinată corespondenței Direcției Contencios din cadrul Direcției Generale Juridice, Contencios și Resurse Umane din structura organizatorică a Secretariatului General al Guvernului.

În acest context, precizează că, potrivit dispozițiilor art.8¹ alin.(5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare, "Departamentul pentru Situații de Urgență, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, asigură secretariatul tehnic permanent al Comitetului național".

Față de obiectul cererii de chemare în judecată, invocă excepția lipsei calității procesuale pasive a Comitetului Național pentru Situații de Urgență, pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 36 din NCPC: "Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic, litigios, astfel cum acesta este dedus judecătii".

Calitatea procesuală a tuturor părților trebuie dovedită de cel care sesizează instanța de judecată, fiind vorba de legitimarea procesuală atât activă-a reclamantului cât și pasivă a pârâtului.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă, se are în vedere că cel împotriva căruia se acționează să fie chiar persoana care are obligația corelativă dreptului reclamat.

Așa fiind, revine reclamantului din prezenta cauză obligația de a dovedi că, față de obiectul cererii de chemare în judecată, aceasta urmează a se soluționa și în contradictoriu cu Comitetul Național pentru Situații de Urgență, în calitate de copârât.

După cum se observă însă, reclamantul nu motivează în niciun fel atragerea Comitetului Național pentru Situații de Urgență în calitate de copârât, în prezenta cauză și nu arată în concret conduita ce se urmărește a fi impus acestuia prin concursul instanței de judecată.

În opinia pârâtului însă, față de faptul că actul contestat este reprezentat de Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020, act administrativ cu caracter normativ adoptată de Guvernul României în îndeplinirea atribuțiilor sale constituționale și legale (art. 108 din Constituția României, art. 37 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare), acest organism interinstituțional-Comitetul Național pentru Situații de Urgență- nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

Față de aceasta arată că, în conformitate cu prevederile art. 8¹ alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare: "(1) În vederea adoptării deciziilor strategice necesare pentru gestionarea situațiilor de urgență determinate de tipurile de risc stabilite prin hotărâre a Guvernului, se constituie și funcționează Comitetul național pentru situații de urgență, (...) sub conducerea nemijlocită a prim-ministrului, în calitate de președinte.

(...)

(3) Comitetul național este un organism interinstituțional format din miniștri sau secretari de stat desemnați de aceștia și conducători ai instituțiilor publice centrale sau persoane cu drept de decizie desemnate de aceștia, în funcție de tipurile de risc gestionate sau funcțiile de sprijin repartizate în competența în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență. ”

Eventuala împrejurare potrivit căreia, CNSU își desfășoară activitatea sub conducerea nemijlocită a Prim-ministrului în calitate de președinte, nu îi conferă acestuia calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

În continuare. în cadrul apărărilor formulate, înțelege să invoce următoarele:

1. Excepția lipsei de obiect a cererii de chemare în judecată, pentru următoarele considerente:

În Monitorul Oficial al României nr. 36 din 12 ianuarie 2021 a fost publicată Hotărârea Guvernului nr. 3/12.01.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 ianuarie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Astfel, în prezent, actul administrativ contestat de către reclamant și-a încetat aplicabilitatea, fiind supus limitei temporale de 30 de zile, respectiv în perioadă cuprinsă între 14.12.2020-12.01.2021, astfel cum dispune art. 3 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19: (2) Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.

2. În măsura în care, instanța de judecată va trece peste excepția de mai sus, invocă excepția lipsei de interes în promovarea prezentei cereri de anulare a Hotărârii Guvernului nr.1065/2020, pentru următoarele considerente:

Reclamantul nu justifică un interes legitim, personal, născut și actual, condiție de exercițiu a oricărei acțiuni in justiție, deci și pentru promovarea prezentei cereri de anulare a Hotărârii Guvernului nr. 1065/2020.

Interesul în formularea unei cereri de chemare în judecată prin care se solicită anularea unui act administrativ normativ este legat de existența unei vătămări concrete.

Potrivit dispozițiilor art.32 alin.(1) NCPC, calitatea procesuală și interesul sunt două condiții distincte ale acțiunii civile, iar analiza lor se impune independent și consecutiv.

„Interesul” este calificat unanim în doctrină și în jurisprudență ca fiind o condiție de exercițiu a acțiunii civile și de promovare a oricărei forme procedurale ce intră în conținutul acesteia, nefiind suficientă afirmarea existenței unui drept actual, ci și justificarea folosului practic urmărit prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Interesul trebuie să fie în legătură cu pretenția formulată, să existe în momentul în care se exercită dreptul la acțiune, să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva.

În cauză însă, deși reclamantul se arată drept persoană prejudiciată, nu probează în concret în ce constă vătămarea propriu-zisă, ipotezele puse în discuție de acesta în cuprinsul cererii de chemare în judecată nu sunt urmate de prezentarea în concret a consecințelor presupus vătămătoare, suferite de către reclamant, rezultate din adoptarea și executarea Hotărârii Guvernului nr. 1065/2020 a cărei anulare se solicită.

Mai mult decât atât, prezentul demers juridic este lipsit de interes și prin prisma faptului că la acest moment, Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020 nu mai este în vigoare, aceasta producându-și efectele timp de 30 de zile, începând cu data de 14 decembrie 2020. În acest sens, redă considerentele deciziei nr. 1 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 05.01.2021, cu prilejul soluționării dosarului civil nr. 7332/2/2020: „la momentul pronunțării sentinței instanței de fond (23.12.2020), ordinul contestat producea efecte juridice, iar destinatarii actului administrativ erau obligați să se supună măsurilor instituite, dar începând cu data de 1.01.2021, actul infra legislativ în discuție și-a epuizat toate efectele avute în vedere de autoritatea emitentă, ele fiind supuse limitei temporale reglementate expres chiar în cuprinsul acestuia. Cum existența vătămării afirmate nu a fost dovedită, Înalta Curte reține că nu există un interes legitim în demersul judiciar al intimătei reclamante ce s-ar impune a fi ocrotit prin anularea dispozițiilor legale atacate.”

În concluzie, solicităm instanței să admită excepția invocată și să respingă cererea de anulare a Hotărârii Guvernului nr.1065/2020 ca fiind lipsită de interes.

3.În măsura în care instanța de judecată va respinge excepțiile mai sus invocate, trecând la judecata pe fond a cauzei, sub acest aspect formulează următoarele apărări:

Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020 a fost adoptată în considerarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei, aprobată cu completări prin Legea nr.20/2020, cu completările ulterioare, precum și de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiológico determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, cu completările ulterioare, având în vedere prevederile Legii nr.53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, cu modificările ulterioare, luând în considerare prevederile art.16 alin.(1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, având în vedere faptul că evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art.3 alin.(4) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID- 19, cu modificările și completările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat , finaliza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 9.12.2020“, întocmit la nivelul Centrului Național de Conducere și Coordonare a Intervenției, precum și ținând seama de propunerile cuprinse în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 58/2020 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesar a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Contrar celor afirmate de către reclamant, temeiul legal al adoptării acestei hotărâri l-au constituit prevederile art. 108 din Constituția României, forma revizuită și republicată, și

cele ale art. 3,4, 6 și art.71 alin.(l) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020 este un act administrativ cu caracter normativ, subsecvent Legii nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, care are menirea să dispună măsuri concrete pentru asigurarea organizării și executării legii.

În apreciere, Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020 întrunește cerințele de legalitate și previzibilitate, respectiv reglementează în mod previzibil și în limitele unor repere concrete, care elimină riscul de a deveni abuzivă sau restrictivă de drepturi sau libertăți.

Astfel, efectele actului contestat se întind pe o perioadă bine determinată în timp, de 30 de zile începând cu data de 14 decembrie 2020. Împrejurare față de care a și fost invocată excepția lipsei de obiect a cererii de chemare în judecată.

Legiuitorul a abordat în cadrul hotărârii contestate toate domeniile relevante ale vieții economico-sociale (economic, sănătate, al muncii și protecției sociale, al transporturilor și infrastructurii, al culturii și cultelor, etc.), de o manieră non-discriminatorie și cu respectarea principiului neutralității statului, asigurându-se astfel că transpune în concret prevederile Legii nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare. Hotărârea Guvernului nu cuprinde în sine prevederi exprese limitative, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți constituționale astfel încât să contravină principiului securității juridice și legalității restrângerii unor drepturi astfel cum susține neîntemeiat reclamantul.

Oportunitatea reglementării a fost motivată prin dinamica evoluției situației epidemiologice naționale și internaționale, determinată de răspândirea cononavirusului SARS-CoV-2, care reclamă adoptarea de măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei. Măsurile cuprinse în actul administrativ contestat nu presupun o decizie de oportunitate și/sau o politică nouă aflată la latitudinea Guvernului, imperativul adoptării acestora impunându-se pentru asigurarea executării legii.

Măsurile s-au adoptat, așa cum de altfel se arată și în preambulul hotărârii, pe baza factorilor de risc prevăzuți la art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 cu modificările și completările ulterioare, care au indicat necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 9.12.2020“, întocmit la nivelul Centrului Național de Conducere și Coordonare a Intervenției și atașat înscrisurilor depuse în susținerea întâmpinării.

Conform acestui document, elaborat pe baza datelor statistice înregistrate pe perioadă stării de alertă, manifestarea epidemiei are efecte pe întreg teritoriul României având și caracter intracomunitar în multe județe ale țării, precum și faptul că, în absența introducerii unor noi măsuri de restricție, este foarte probabilă continuarea înregistrării unui număr crescut de cazuri noi confirmate COVID-19.

Din aceste considerente, apreciază că, în realitate, reclamantul nu formulează veritabile critici de nelegalitate, sens în care solicită instanței să le înlăture, măsurile adoptate în cadrul Hotărârii Guvernului nr. 1065/2020 găsindu-și suportul în dispozițiile Legii nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare. Din cuprinsul actului normativ primar, reiese că prin lege au fost stabilite categorii de măsuri în vederea creșterii capacității de răspuns, dezvoltate sub formă de măsuri punctuale în cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 1065/2020, una dintre acestea fiind cea referitoare la obligația de a purta masca de protecție. Or, tocmai aceasta este și menirea actului administrativ normativ contestat, de a adopta măsuri concrete pentru punerea în executare a legii.

Reclamantul se limitează la a enumera o serie de considerații personale, fără a indica vătămările, consecințele negative suferite în concret urmare punerii în executare a Hotărârii Guvernului nr. 1065/2020, aflându-se practic în prezența unor ipoteze, neurmărite de consecințele concrete ale acestora. Eventuala deducere a acestora nu este nici suficientă, iar în lipsa dovezilor concrete, ar excede rolului instanței.

De asemenea, apreciază că instanța de judecătă nu poate reține nici temeinicia susținerilor reclamantului potrivit căroră ”pe teritoriul acestei țări, nu avem nicio epidemie de COVID-19 (...) ” față de împrejurarea potrivit căreia prin Hotărârea CNSU nr. 36/2020 privind constatarea pandemiei de COVID-19 și stabilirea unor măsuri necesare a fi aplicate pentru protecția populației, s-a certificat la nivelul României pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020 (art. 1).

Referitor la dispozițiile art. 53 din Constituția României, forma revizuită și republicată, invocat și de către reclamant, arată:

Potrivit art. 53 din Constituția României, exercițiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de textul constituțional; astfel, reiterează că posibilitatea restrângerii unor drepturi și libertăți este prevăzută de Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare și nu de actul contestat, care în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază.

De altfel, toate măsurile dispuse atât în perioadă stării de urgență, cât și pe perioadă stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de Constituția României, în măsura art.53 din Constituție care prevede următoarele:

„Art. 53 - (1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și să nu a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. ”

Conform normei juridice referite, trei condiții cumulative trebuie respectate pentru ca, anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânse, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență:

Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege.

Potrivit C.E.D.O., prin lege se înțelege orice act normativ care este accesibil și previzibil.

În situația de față, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de urgență nu este dispusă de Guvernul României, prin hotărârea contestată, prin care a fost prelungită succesiv starea de alertă, ci este prevăzută într-o lege, anume Legea nr.55/2020.

Astfel cum s-a reținut în jurisprudența constituțională, restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, ea răspunzând nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim:

În acest caz măsurile care limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scopuri protejarea sănătății și siguranța publică. Convenția europeană enumeră scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altora, împiedicarea divulgării de informații confidențiale sau garantarea autorității și imparțialității puterii.

Din nou, și această condiție este îndeplinită, măsurile fiind dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV2.

Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică:

Curtea Europeană a apreciat că ingerința trebuie să răspundă unei nevoi sociale imperioase. Autoritățile statului sunt cele care vor aprecia necesitatea ingerinței, pentru că ele dispun de o marjă de apreciere, mai mult sau mai puțin vastă în funcție de dreptul în cauză. Jurisprudența Curții Europene cere ca ingerința să fie proporțională cu scopul legitim urmărit.

Aprecierea, în concret, a proporționalității pe care o face Curtea Europeană ține cont de existența nevoii sociale imperioase, or, în speță, toate măsurile sunt dispuse în scopul îndeplinirii obligației ce-i incumbă Statului Român, potrivit art. 34 alin.(2) din Constituția României, respectiv asigurarea igienei și a sănătății publice.

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

România este parte semnatară a Regulamentului Sanitar Internațional (2005) adoptat de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), iar prin Hotărârea 758/2009 pentru punerea în aplicare a Regulamentului Sanitar Internațional 2005 se arată că: art. 3 alin. (1) lit. d) în situația alertelor internaționale, evaluează informațiile primite de la OMS referitoare la evenimente care amenință sănătatea publică și care evoluează pe teritoriul altui stat, utilizează instrumentul de decizie prevăzut în anexa nr. 2 la RSI 2005 în vederea evaluării riscului de sănătate publică pentru România și recomandă implementarea măsurilor de sănătate publică de răspuns atunci când este cazul.

Arată totodată și faptul că, parte integrantă din efortul integrat de combatere a efectelor crizei sanitare în reprezintă activitatea Grupului de suport tehnic-științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României, care a fost înființat prin Hotărârea nr. 3/2016 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență. Acesta are ca scop monitorizarea alertelor internaționale emise de Organizația Mondială a Sănătății și a stării de pericol pe care o generează pe teritoriul României, gestionarea și coordonarea intervențiilor, instruirea personalului competent, în scopul prevenirii și controlul bolilor cu potențial foarte ridicat de transmitere și răspândire pe teritoriul României.

Începând cu luna martie 2020, în cadrul ședințelor acestui Grup au fost prezentate recomandările Ministerului Sănătății, ale organismelor internaționale (Organizația Mondială a Sănătății, Centrul de Control al Bolilor din China), Institutului Național de Sănătate Publică, etc. care trebuie implementate pentru combaterea infecțiilor cu „Coronavirus” și au fost discutate măsurile care trebuie aplicate la nivelul fiecărei instituții.

Experții au analizat experiența țărilor grav afectate de evoluția virusului și măsurile care au avut impact pozitiv în limitarea răspândirii acestuia și care au vizat acțiuni în planul sănătății publice, concomitent cu limitarea sau întreruperea activităților socio-economice neesențiale, dar mai ales îngrădirea exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale, fără de care celelalte acțiuni desfășurate nu ar fi putut avea efectul scontat.

Grupul de suport a analizat continuu alertele internaționale, luând măsuri pentru limitarea răspândirii infecției la nivel național. Au fost avute în vedere recomandările experților, inclusiv ai Institutului Național de Sănătate Publică care au întocmit și comunicat diverse ghiduri pentru populație: informații și sfaturi utile, ghiduri privind purtarea măștilor, curățarea și dezinfectarea suprafețelor, etc.

În ceea ce privește critica reclamantului privind obligativitatea purtării măștii de protecție, arată că aceasta este dispusă în temeiul art. 5 alin. (2) lit. d) coroborat cu art. 13 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare: art. 5 (1) Măsurile pentru creșterea capacității de răspuns sunt: (...) (2) d) măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu; art. 13 pe durata stării de alertă, prin ordin comun al ministrului sănătății și ministrului afacerilor interne se poate institui: a) obligativitatea purtării măștii de protecție în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă;

Cu privire la utilitatea purtării măștilor de protecție, Institutul Național pentru Sănătate Publică a emis de multe ori puncte de vedere în care a arătat faptul că ”purtarea măștii este una dintre măsurile de prevenire și limitare pentru răspândirea anumitor boli respiratorii, inclusiv cea determinată de noul coronavirus. Cu toate acestea, doar utilizarea unei măști nu este suficientă pentru a asigura un nivel adecvat de protecție și ar trebui adoptate și alte

măsurile la fel de relevante. Folosirea măștii trebuie combinată cu igiena adecvată a mâinilor și cu alte măsuri de prevenire și control a transmiterii noului coronavirus de la om la om. "

Odată cu modificările aduse Legii nr. 55/2020 (prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 192/2020) este reglementată posibilitatea instituirii obligației de purtare a măștii de protecție în spațiile publice, fără a se mai face vreo distincție în funcție de felul acestor spații-închise sau deschise.

Prin urmare, începând cu data de 06 noiembrie 2020 (data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 192/2020) până în prezent, posibilitatea instituirii obligației de a purta mască de protecție în spațiile publice, inclusiv în cele deschise, pe durata stării de alertă, este prevăzută ca atare de lege, respectiv de art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020, astfel cum a fost modificat prin O.U.G. nr. 192/2020.

În aceste împrejurări, solicită instanței să constate că, începând cu 06 noiembrie 2020 până în prezent, o primă condiție impusă de art. 53 din Constituție, respectiv ca restrângerea exercițiului unor drepturi (în speță, dreptul la viață privată) să fie prevăzută de lege, a fost respectată.

În condițiile în care nici O.U.G. nr. 192/2020, nici art. 13 lit. a) din Legea 55/2020, astfel cum a fost modificat prin O.U.G. nr. 192/2020, nu au fost declarate ca fiind neconstituționale, instanța nu se poate substitui Curții constituționale, ci are obligația de a aplica întocmai prevederile legale.

Față de considerentele anterior expuse, se poate concluziona că legislația națională în vigoare nu permite autorității pârâte să instituie măsuri restrictive sanitare nefondate, ci doar măsurile recomandate de experții din ministere (în special din Ministerul Sănătății) și de experții, specialiștii, cercetătorii care fac parte din institute de sănătate publică/organizații recunoscute la nivel național și internațional.

Nu în ultimul rând, în analiza ce urmează a fie efectuată, solicită instanței să aibă în vedere și faptul că virusul SARS-Cov-2, care produce boala COVID-19, este un virus nou, necunoscut până de curând. Datele despre boala COVID-19, despre dinamica ei, despre măsurile de prevenție și despre tratament sunt încă în curs de acumulare. Unele din date sunt clare (spre exemplu, se cunoaște că transmiterea virusului se face în prezent de la om la om prin picăturile rezultate din tuse sau strănut) și unele din recomandări sunt general valabile. Alte date și recomandări sunt abia în curs de evaluare, iar altele se pot schimba pe parcurs. Or, în astfel de împrejurări, legiuitorul român nu ar fi putut să prevadă de la bun început în cuprinsul Legii 55/2020, în mod exhaustiv, toate măsurile (în special, cele sanitare) necesar a fi luate pentru protejarea sănătății și vieții persoanelor împotriva pandemiei de Covid-19.

În speță, opinează că obligativitatea purtării măștii în spațiile publice urmărește un scop legitim, respectiv protejarea vieții și limitarea efectelor pandemiei de Covid-19 asupra sănătății persoanelor (pandemia fiind declarată în mod oficial de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 11.03.2020), fiind proporțională cu situația de risc epidemiologic crescut.

Măsurile care limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scop protejarea sănătății și a siguranței publice, condiție îndeplinită în cauză, din moment ce măsurile au fost dispuse în vederea stopării și prevenirii răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV-2.

Restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, atunci când răspunde nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public.

Analiza de proporționalitate urmărește să stabilească dacă se păstrează un just echilibru între interesele generale ale societății și interesul reclamantului, respectiv dacă ingerința răspunde unei nevoi sociale imperioase.

Așa cum s-a reținut anterior, la baza măsurilor restrictive dispuse au stat analizele unor specialiști, iar aplicarea măsurilor a avut la bază criterii obiective, specifice României, în funcție de evoluția răspândirii infecției și de riscurile pe care le poate genera asupra categoriilor vulnerabile, asupra capacității unităților spitalicești etc.

Nu pot fi ignorate analizele tehnice de specialitate ale factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României, și nici recomandările specialiștilor din cadrul Institutului Național de Sănătate Publică ori din cadrul OMS. În caz contrar, instanța s-ar substitui autorității într-o analiză de oportunitate, depășind limitele controlului jurisdicțional asupra excesului de putere.

Totodată, în contextul creșterii alarmante la nivel național a numărului de persoane infectate cu SARS-Cov-2 cu forme medii și severe, a creșterii numărului de persoane internate la ATI și a creșterii numărului de persoane decedate ca urmare a infectării cu acest virus, apreciază că dreptul la viață și la protejarea sănătății publice primează în fața dreptului la viață intimă pretins a fi încălcat.

În ceea ce privește critica de nelegalitate invocată de reclamant, din perspectiva adoptării actului administrativ cu depășirea atribuțiilor Guvernului interimar, menționează faptul că, potrivit art.110 alin.(4) din Constituția României, republicată, Guvernul al cărui mandat a încetat potrivit alin.(1) și (2) din același articol (deci inclusiv în situația demisiei Prim-ministrului) îndeplinește numai actele necesare pentru administrarea treburilor publice, până la depunerea jurământului de membrii noului Guvern.

Legat de înțelesul conceptului administrare a treburilor publice, autorii de drept au remarcat faptul că legiuitorul a adus un plus de precizări, clarificându-i semnificația, inițial prin dispozițiile art.26 alin.(3) din Legea nr.90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, iar ulterior abrogării acestui act normativ, prin dispozițiile similare ale art.37 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

Astfel, în prezent, potrivit art.37 alin.(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019: „În cazul încetării mandatului sau, în condițiile prevăzute de Constituție, până la depunerea jurământului de către membrii noului Guvern, Guvernul continuă să emită numai actele cu caracter individual sau normativ, necesare pentru administrarea treburilor publice, fără a promova politici noi. În această perioadă, Guvernul nu poate să emită ordonanțe sau ordonanțe de urgență și nu poate iniția proiecte de lege.

Interpretând per a contrario aceste prevederi, aceiași autori au concluzionat că, un cabinet demisionar nu poate adopta decât hotărâri de guvern curente în activitatea executivă, cu caracter individual sau normativ, cum ar fi, de exemplu, cele prin care se asigură aplicarea unitară a legilor.

În ceea ce privește dispozițiile actului administrativ contestat (Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020), aceasta nu se încadrează în categoria actelor normative pe care legea le interzice a fi adoptate de un Guvern demisionar, întrucât este un act administrativ (hotărâre) și nu o ordonanță ori lege adoptată prin însușirea unui proiect inițiat de Guvern, nu se promovează prin ea politici noi și, astfel cum a precizat anterior, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 adoptarea acestei hotărâri era necesară pentru administrarea treburilor publice.

Așadar, acesta este sensul în care trebuie interpretate și aplicate dispozițiile art. 37 din O.U.G. nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și nu cel dat de reclamant, din care reiese, în mod eronat, că prin adoptarea Hotărârii nr. 1065/2020, Guvernul ar fi depășit sfera atribuțiilor sale.

Hotărârea Guvernului nr. 1065/2020 a fost adoptată de Executiv, astfel cum reiese și din Notele de fundamentare a acesteia, prin însușirea proiectelor inițiate de Ministerul Afacerilor Interne, dar și de alte organe de specialitate ale administrației publice centrale cu atribuții în acest domeniu.

Nu în ultimul rând, la elaborarea actului administrativ au fost respectate și dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul hotărârii fiind

avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acesteia, respectiv de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Justiției.

Față de toate cele de mai sus, apreciază că în speță actul administrativ contestat întrunește cerințele de legalitate- respectiv, este adoptat de autoritatea competentă, în forma specifică actelor administrative, respectă principiul ierarhiei actelor normative și corespunde scopului pentru care a fost emis-aceia de punere în executarea a Legii nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru toate cele de mai sus, față de expunerea lacunară a motivelor de fapt prezentate de reclamant în cuprinsul cererii de chemare în judecătă, care nu are, în opinia sa, capacitatea de a produce îndoială asupra prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ cu caracter normativ contestat, solicită respingerea cererii ca nefondată.

Cu privire la cererea de intervenție accesorie formulată în interesul pârâtului Guvernul României, de către Ministerul Afacerilor Interne, solicită admiterea în principiu a cererii și introducerea în cauză. în calitate de intervenient, a Ministerului Afacerilor Interne.

Pârâtul Comitetul Național pentru Situații de Urgență, prin reprezentant legal Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a depus intampinare prin care a afirmat următoarele:

A solicitat respingerea cererii de chemare în judecătă având ca obiect „anulare H.G. nr. 1065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19” în contradictoriu cu Comitetului Național pentru Situații de Urgență ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, pentru următoarele considerente:

1. Chestiuni prelabile

Cererea de chemare în judecătă formulată de domnul Bălăucă Cătălin Irinel ce formează obiectul dosarului nr. 87/2/2021 ne-a fost comunicată de Secretariatul General al Guvernului prin adresa nr. 15A/8472/CA/02.11.2021, fiind înregistrată la Ministerul Afacerilor Interne - Direcția Secretariat General cu nr. 28298/04.11.2021 și la Departamentul pentru Situații de Urgență cu nr. 1762721/04.11.2021.

II. Invocă excepția lipsei calității procesuale pasive a Comitetului Național pentru Situații de Urgență întrucât actul administrativ contestat, respectiv H.G. nr. 1065/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 14 decembrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 nu a fost emis de C.N.S.U., ci de Guvernul României.

Legea contenciosului administrativ stabilește cadrul procesual al litigiului de contencios administrativ, reglementând categoriile de subiecte care pot avea calitate procesuală, condițiile de exercitare a dreptului la acțiune, cât limitele controlului judecătoresc asupra actelor administrative.

Condițiile generale de exercitare a acțiunii în contencios administrativ, respectiv capacitatea procesuală, calitatea procesuală, afirmarea unui drept subiectiv și justificarea unui interes trebuie analizate în funcție de trăsăturile specifice ale raportului de drept public dedus judecătii.

Art. 71 alin. (1) Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare prevede faptul că „în vederea punerii în aplicare a măsurilor prevăzute de prezenta lege, Guvernul adoptă hotărâri, la propunerea ministerelor de resort sau a CNSSU.”

Comitetul Național pentru Situații de Urgență este, potrivit dispozițiilor art. 8¹ alin. (3) din O.U.G. nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare „un organism interinstituțional format din miniștri sau secretari de stat desemnați de aceștia și conducători ai instituțiilor publice centrale sau persoane cu drept de decizie desemnate de aceștia, în funcție de tipurile de risc gestionate sau

funcțiile de sprijin repartizate în competență în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență

Totodată, hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare să fie aplicate pe durata acestora pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 produc efecte doar în situația aprobării lor prin acte normative ale Guvernului sau, după caz, ale conducătorilor ministerelor sau organelor administrației publice centrale.

Pentru aceste considerente, solicită respingerea cererii de chemare în judecată în contradictoriu cu Comitetul Național pentru Situații de Urgență ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, potrivit art 40 raportat la art 245 din Codul de procedură civilă.

În drept, Codul de procedură Civilă, Legea nr. 554/2004, Legea nr. 55/2020, O.U.G. nr. 21/2004.

Petentul Ministerul Afacerilor Interne a depus cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului Guvernul României.

În dovedirea acțiunii și în apărare, părțile au depus la dosar înscrisuri.

Analizând

În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie în favoarea pârâtului Guvernul României, introdusă de petentul Ministerul Afacerilor Interne

Verificând admisibilitatea în principiu a cererii de intervenție, curtea constată:

În cuprinsul cererii, petentul a invocat dispozițiile art.3, alin.1, pct.13 din HG nr.137/2020, respectiv dispozițiile art.61, alin.1 și 3 NCPC

În ceea ce privește dispozițiile art.3, alin.1, pct.13 din HG nr.137/2020, se constată că acestea au următorul conținut:

“Secretariatul General al Guvernului îndeplinește următoarele atribuții principale:

13. asigură reprezentarea Guvernului, inclusiv a prim-ministrului, în fața instanțelor judecătorești, împreună cu ministerele inițiatoare sau continuatoare/sucesoare în urma reorganizării și/sau instituțiile publice care au obligația de a pune în executare actele adoptate de Guvern și deciziile prim-ministrului împotriva cărora s-au formulat acțiuni în justiție sau care au obligația de a iniția actele administrative sau de a efectua operațiunile administrative solicitate Guvernului sau prim-ministrului”

După cum rezultă cu claritate din cuprinsul textului de mai sus, acesta consacră dreptul ministerelor inițiatoare (în cazul în care obiectul acțiunii îl constituie obligarea Guvernului la a emite un act administrativ), respectiv dreptul ministerelor care au obligația de punere în executare (în cazul în care obiectul acțiunii îl constituie obligarea Guvernului la a anula un act administrativ) de a reprezenta în instanța Guvernul României, alături de celălalt reprezentant, și anume Secretariatul General al Guvernului.

Or, reprezentarea în instanță a unei părți se face prin îndeplinirea actelor de procedură în numele acesteia (adică prin depunerea întâmpinării, în numele pârâtului Guvernul României) și nu prin promovarea unor acte procedurale în numele propriu al reprezentantului (cum este cazul cererii de intervenție accesorie) chiar dacă acestea sunt în sprijinul părții.

Împrejurarea că potrivit textului normativ de mai sus, reprezentarea Guvernului României se face prin două sau chiar mai multe autorități/instituții, aspect care poate da naștere la unele probleme practice (de genul, depunerii a mai multor întâmpinări de către fiecare reprezentant în parte sau a unei întâmpinări comune însoțite de toți reprezentanții) constituie o chestiune de opțiune a legiuitorului delegat, textul având însă un înțeles neechivoc, neridicând, deci, probleme de interpretare.

Reținând deci că exercitarea dreptului de reprezentare a Guvernului României nu se poate realiza pe calea unei cereri de intervenție accesorie (cerere care, prin ipoteză, este formulată de un terț față de părțile din dosarul pendinte), ci doar pe calea formulării de acte procedurale în numele și pentru Guvernul României (ceea ce nu s-a întâmplat în speță), curtea

va constata ca art.3, alin.1, pct.13 din HG nr.137/2020 nu poate constitui temei pentru admiterea in principiu a cererii de intervenție accesorie.

În ceea ce privește textele de drept comun, respectiv art.61, alin.1 și 3 NCPC, curtea constată că, având de justificat interesul propriu in intervenirea in prezenta cauză, petentul Ministerul Afacerilor Interne, nu a furnizat vreo explicație, cererea de intervenție fiind, sub acest aspect, nemotivată.

Față de cele de mai sus, curtea va respinge ca inadmisibilă in principiu cererea de intervenție accesorie.

Pe cale de consecință, nu vor mai fi analizate excepțiile și apărările formulate prin cererea de intervenție, ele provenind de la o persoană care nu este parte in prezentul dosar.

În ceea ce privește excepția lipsei de obiect a acțiunii

Împrejurarea ca actul contestat și-a produs deja efectele juridice nu atrage rămânerea fără obiect a acțiunii, dat fiind că scopul acesteia îl constituie constatarea retroactivă a nulității actului și, pe cale de consecință, lipsirea de temei juridic a efectelor produse între timp, fiind, astfel, deschisă posibilitatea pretinderii de despăgubiri pentru eventualele vătămări ale unor drepturi sau interese legitime ale reclamantului.

Față de aceste motive, excepția va fi respinsă ca neintemeiată.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului CNSU

Dat fiind ca actul atacat, HG nr.1065/2020, este emis de Guvernul Romaniei și nu de Comitetul National pentru Situatii Urgenta, instanța va admite excepția lipsei calității procesuale pasive a acestui ultim pârât.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes

Dat fiind că reclamantul critică obligația de purtare a măștii in spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă și cum, cel mai probabil, in cadrul vieții de zi cu zi, reclamantul accesează aceste spații, rezultă ca acesta are interes in promovarea prezentei acțiuni, excepția urmand a fi respinsă.

În ceea ce privește fondul

Prin HG nr.1065/2020, publicată in Monitorul Oficial nr. 1215 din 11 decembrie 2020, s-a dispus prelungirea stării de alerta in România, pe o perioadă de 30 de zile, începând din data de 14.12.2020, stabilindu-se totodată și măsurile care urmau sa se aplice in aceasta perioadă, respectiv măsuri pentru creșterea capacității de răspuns (anexa nr.1), măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților (anexa nr.2) și măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc (anexa nr.3).

Deși reclamantul a făcut referire la faptul că hotărârea de guvern “impune la restrângeri de drepturi constituționale prevăzute de art.22, art.23, art.25, art.29, art.30, art.32-35, art.39, art.41, art.45, art.47-49”, acesta nu a relevat nimic legat de situația sa particulară, pentru a se verifica in ce măsură este vizat de prevederile din anexele hotărârii.

Singura referire punctuală la una din măsurile din anexele hotărârii de guvern și care, în mod evident, îl vizează și pe reclamant, o constituie cea privitoare la obligația de purtare a măștii in spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de munca, menționată in anexa nr.2, pct.1, potrivit căruia:

“În condițiile art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 13 și art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.”

În consecință, analiza legalității hotărârii de guvern se va realiza numai din perspectiva acestei obligații.

Analizând criticile concrete formulate de reclamant, se constată:

În privința faptului că în preambulul hotărârii de guvern se menționează doar actele normative de nivel superior aplicate, dar nu și articolele vizate, instanța constată că, pentru

analiza legalității din perspectiva obligației de a purta masca, referirile la “art. 3, 4, 6 și art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020” sunt suficiente pentru a se stabili contextul normativ în care a fost adoptată hotărârea.

În privința faptului că starea de alertă nu s-ar putea institui pentru o perioadă totală mai mare de 30 de zile, instanța constată ca, potrivit art.3, alin.2 din Legea nr.55/2020 “Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.”

Din interpretarea logico-gramaticală a textului rezultă ca numărul prelungirilor nu este limitat, ele putându-se dispune “ori de câte ori” se constată că se impune menținerea “răspunsului amplificat”, limitarea la 30 de zile vizând doar durata fiecărei “perioade de timp suplimentare”, scopul acesteia fiind acela de a obliga guvernul ca, la maxim 30 de zile, să reanalizeze situația și să constate dacă se mențin factorii de risc.

În ceea ce privește faptul ca restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți nu se poate dispune decât prin lege, instanța reține că, în lumina deciziilor CCR nr.381/2021, nr.391/2021, nr.416/2021 (potrivit cărora Legea nr.55/2020 constituie o infrastructură legală corespunzătoare, cu norme suficient de clare și previzibile, care enumeră categoriile de restricții ce pot dispune și care, astfel, garantează că actele administrative de punere în executare a legii nu se pot abate de la voința legiuitorului) instanța este nevoită să rețină că restrângerea este prevăzută de lege .

În ceea ce privește faptul ca hotărârea a fost adoptată de un guvern demis, care nu ar mai fi putut îndeplini decât actele necesare pentru administrarea treburilor publice (conform art.110, alin.4 din Constituția României), instanța apreciază că, plecând, teoretic, de la premisa ca starea de epidemie ar fi existat la data de 14.12.2020 și ca măsurile dispuse ar fi fost necesare pentru combaterea acesteia, atunci acestea s-ar fi circumscris activității de “administrare a treburilor publice”, din moment ce ar fi avut ca scop conservarea, menținerea, stării de sănătate a populației, fiind vorba de măsuri ce fuseseră dispuse și anterior, deci nu de inițierea unei politici de sănătate noi.

În ceea ce privește faptul ca în România nu a fost declarată starea de epidemie, instanța reține că afirmația este adevărată, neexistând un ordin al Ministerului Sănătății sau alt act administrativ, general opozabil, prin care să se fi declarat starea de epidemie; de altfel, la dosar se afla adresa nr.REG2/5481/23.06.2020 emisă de Ministerul Sănătății -Direcția relații cu presa, afaceri europene și relații internaționale, în care se menționează că “Ministerul Sănătății nu a emis niciun act normativ prin care să declare epidemia de SARS-CoV-2 pe teritoriul României” (fila 11).

Se remarcă însă că nici în cuprinsul Legii nr.55/2020, nici în cuprinsul HG nr.1065/2020 nu se face referire la starea de epidemie din România, în cele două acte normative invocându-se existența pandemiei, care, potrivit art.3, lit.o din Legea nr.136/2020, reprezintă “extinderea unei epidemii pe mai multe continente” (noțiune nerelevantă, deoarece nu spune nimic despre situația României, din moment ce, este posibil teoretic ca epidemia să fie extinsă pe alte continente decât Europa sau să atingă și continentul Europa, dar nu România), precum și existența unei anumite “situații epidemiologice naționale”.

Din coroborarea celor două noțiuni, rezultă că, în opinia Guvernului, pandemia (afirmată, în data de 11.03.2020, printr-o declarație de presă, de către directorul Organizației Mondiale a Sănătății) ar afecta totuși, într-o oarecare măsură, și România, creând o anumită “situație epidemiologică națională”, nu suficient de amplă încât să determine statul român să declare epidemie în România, dar, totuși suficient de amplă încât să fie considerată “o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite” și să determine statul român să ia “un ansamblu de măsuri cu caracter temporar”, inclusiv prin restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale.

Cum deci starea de alertă prevăzută de art.2 din Legea nr.55/2020 nu este condiționată de existența epidemiei, rezultă ca lipsa unui act administrativ de declarare a acesteia nu influențează validitatea hotărârii de guvern.

În ceea ce privește faptul ca “nu se fundamenteaza științific care este raționamentul privind obligativitatea purtatii măștii de protecție”, instanța constată:

În componenta sa materială, cea mai intimă, dreptul la viața privată implică dreptul fiecărei persoane de a dispune de propriul corp, drept atribuit prin creație persoanei și nu comunității, individului și nu societății, adică de a decide asupra modului în care îl folosește, aceasta presupunând, de exemplu, locurile în care se deplasează, mișcările pe care le face, obiectele, substanțele cu care interacționează, felul în care se îmbracă etc.

Ca atare, obligarea unei persoane de a-și amplasa pe față un material constituie o ingerință în dreptul la viața privată.

În plus, cum, dintotdeauna, fața a constituit partea cea mai expusă a corpului uman, vizibilă practic permanent și în cadrul cvasitotalității activităților (cu unele excepții restrânse, cum ar fi anumite operațiuni militare/polițienești, lucrul subacvatic, lucrul în mediu toxic, etc.), fiind asociată în cultura umanității cu identitatea persoanei, reprezentând vectorul cel mai important de exprimare a unicității sale și căruia, pe cale de consecință, omul i-a acordat, de-a lungul existenței sale, cea mai mare atenție, fiind, de altfel, și mijlocul uzual, prin care se realizează, inclusiv din punct de vedere legal, identificarea persoanei, în mod evident, obligația acoperirii acesteia, fie și parțială, aduce atingere dreptului persoanei la propria imagine.

De asemenea, expresia facială reprezintă un vector non-verbal de comunicare interpersonală, fiind mijlocul cel mai important prin care oamenii își exteriorizează și își transmit trăirile, fiind deci intim legată de statutul de ființă socială al acestuia, astfel încât obligația de acoperire a acesteia, fie și parțială, constituie o împiedicare a ființei umane în exercitarea, prin utilizarea firească a unei părți a corpului, a uneia din funcțiile cu care a fost creată și care, în consecință, îi este intrinsecă, deci o încălcare a demnității umane (cu toate efectele negative în plan psihologic și sufletească ce decurg de aici)

La cele de mai sus, se adaugă afectarea integrității persoanei, purtarea măștii afectând ritmul normal de respirație al persoanei, îngreunând absorbția aerului și obligând-o pe aceasta la un efort fizic suplimentar. Pentru speta și deci pentru reținerea ingerinței, este nerelevant dacă persoana poate să suporte acest efort fizic suplimentar sau nu, atât timp cât condițiile de viața pe pământ nu au fost create pentru respirația prin intermediul unor filtre, ci printr-un contact direct și nemijlocit cu aerul, acesta fiind efortul de referință la care trebuie raportată ingerința.

În cazul unor persoane, măsura de mai sus poate influența negativ și starea de sănătate a acestora, putând exista contraindicații pentru purtarea măștii, ipoteză pe care reclamantul nu a evocat-o, astfel încât ea nu va fi analizată.

Odata stabilit faptul că măsura constituie o ingerință în exercițiul unor drepturi fundamentale, trebuie verificat dacă aceasta ingerință respectă cerințele impuse de art.53 din Constituție, mai exact dacă ea urmărește unul din scopurile legitime, respectiv: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav și dacă ea este necesară într-o societate democratică, fiind proporțională cu situația care a determinat-o,

În ceea ce privește scopul urmărit prin aceasta ingerință, acesta, formal, poate fi considerat unul legitim, el constând în împiedicarea transmiterii virusului de la o persoană la alta și, deci, în menținerea sănătății publice.

În ceea ce privește proportionalitatea ingerinței, trebuie analizat în primul rând dacă măsurile sunt adecvate (sunt apte, au capacitatea de a duce la atingerea scopului urmărit) și, în al doilea rând, dacă sunt necesare (constituie cea mai mică ingerință din cele posibile, fiind deci măsuri, în lipsa cărora, nu s-ar putea atinge scopul legitim în alt mod).

Trebuie, de asemenea, precizat că o eventuală constatare a caracterului inadecvat al ingerinței, face inutilă cercetarea caracterului necesar al acesteia.

În final, trebuie precizat că, fiind vorba de o ingerință, statului îi revine sarcina de a demonstra caracterul adecvat și necesar al acesteia și, mai mult, este necesar ca demonstrația să fie una clară, fără putință de tăgadă.

În privința caracterului adecvat al obligației de a purta mască, instanța constată că pârâții nu au fost în măsură să dovedească aptitudinea acesteia de a atinge scopul urmărit, împiedicarea răspândirii virusului.

Astfel, pârâții s-au rezumat la a susține că Institutul Național de Sănătate Publică a afirmat că masca reprezintă unul din mijloacele de împiedicare a răspândirii virusului și că Organizația Mondială a Sănătății recomandă aceasta măsură, chiar dacă la început a avut o poziție oscilantă.

Pentru a susține cele de mai sus, pârâții au indicat câteva link-uri către site-urile OMS și Centrului Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile.

Verificând link-urile respective, se constată:

1. Adresa <https://www.cnsctb.ro/index.php/info-populatie/1381-sfaturi-privind-utilizarea-mastilor/file> menționează următoarele:

”Purtarea măștii este una dintre măsurile de prevenire și limitare pentru răspândirea anumitor boli respiratorii, inclusiv cea determinată de noul coronavirus. Cu toate acestea, doar utilizarea unei măști nu este suficientă pentru a asigura un nivel adecvat de protecție și ar trebui adoptate și alte măsuri la fel de relevante. Folosirea măștii trebuie combinată cu igiena adecvată a mâinilor și cu alte măsuri de prevenire și control a transmiterii noului coronavirus de la om la om.

Purtarea măștii, atunci când nu este indicată, poate provoca costuri inutile, încărcarea achizițiilor și poate crea un fals sentiment de securitate care poate duce la neglijarea altor măsuri esențiale, cum ar fi practicile de igienă a mâinilor. Mai mult decât atât, utilizarea incorectă a unei măști poate afecta eficacitatea acesteia în reducerea riscului de transmitere.”

Din textul de mai sus, se observă că, în ceea ce privește utilitatea măștii în împiedicarea răspândirii virusului, se face doar o afirmație concluzivă (“Purtarea măștii este una dintre măsurile...”), fără niciun fel de argumentație, deși tocmai acesta era obiectul acțiunii, respectiv acela de a “justifica științific” utilitatea ei, iar, în continuare se afirmă că, de fapt, masca trebuie purtată numai atunci când este indicată, rezultând astfel, per a contrario, că de regulă, ea nu este indicată.

Acest aspect este confirmat de mențiunile următoare din adresa respectivă.

Astfel, se observă că numai persoanele cu simptome respiratorii trebuie să poarte o mască și numai “dacă prezintă febră, tuse și respirație dificilă”, în timp ce persoanelor fără simptome respiratorii li se recomandă “să utilizeze tehnica de a tuși sau strănuta în interiorul cotului flectat sau să-și acopere nasul și gura în timpul tusei și strănutului cu un șervetel de unică folosință, urmată de aruncarea acestuia după utilizare și spălarea imediată a mâinilor cu apă și săpun”.

Față de opinia de mai sus, rezultă cu evidență faptul că regula purtării generale a măștii, de către toate persoanele, cu simptome sau fără simptome respiratorii, cu febră, tuse și respirație dificilă sau fără aceste manifestări, nu constituie o măsură adecvată și, evident, nici necesară.

2. Adresa <https://www.cnsctb.ro/index.php/informatii-pentru-populatie/1351-infecția-cu-coronavirus-informatii-si-sfaturi-utile-are-urmatorul-continut-relevant>:

“Acoperiți-vă gura și nasul cu o mască medicală, batistă **sau** folosiți plica cotului atunci când tușiți sau strănutați.

Spălați-vă pe mâini după aceea și aruncați masca sau batista.

Evitați contactul personal apropiat cu persoanele ce prezintă febră și tușesc sau strănutați și mergeți la medic dacă aveți febră, tușiți sau aveți dificultăți la respirație.”

În cazul călătoriilor cu avionul sau cu trenul, adresa respectivă menționa următoarele:

“Atunci când tușiți sau strănutați acoperiți-vă gura și nasul cu cotul îndoit **sau** cu o batistă – aruncați batista imediat și spălați-vă pe mâini.

Dacă alegeți să purtați o mască de față, asigurați-vă că aveți nasul și gura acoperite. Evitați atingerea măștii după ce ați pus-o pe față, aruncați imediat măștile de unică folosință după fiecare utilizare și spălați-vă pe mâini după îndepărtarea măștii”.

Se observă cu claritate că, potrivit adresei de mai sus, nici măcar în spațiile închise, cu un grad ridicat de apropiere a persoanelor și pe o perioadă îndelungată, nu se impunea purtarea măștii, ea fiind doar o alternativă la tușitul sau strănutatul în interiorul cotului (deci numai în cazul acestor simptome), lăsată la latitudinea exclusivă a fiecărei persoane în parte.

3. Adresa <https://www.cnsb.ro/index.php/informatii-pentru-populatie/1540-cum-purtam-masca-medicala/file> menționează următoarele aspecte relevante:

“1.Purtați mască **doar dacă** îngrijiți o persoană posibil infectată cu COVID-19.

2.Purtați mască dacă tușiți sau strănuți.

3.Măștile sunt eficiente **doar când sunt folosite în combinație** cu curățarea frecventă a mâinilor cu soluție pe bază de alcool sau cu apă și săpun.

4.**Dacă trebuie** să purtați mască, este necesar să știți cum să o folosiți și cum să o aruncați în mod adecvat”

Dupa cum rezultă, textul nemaiaavand nevoie de clarificări, el nu numai că nu face referire la obligativitatea generală a purtării măștii, ci, dimpotrivă, precizează ca ea se impune numai în cazuri foarte stricte, adică numai dacă persoana tușește sau strănută (probabil, în virtutea faptului ca măștile ar putea totuși împiedica ieșirea/intrarea particulelor de lichid de dimensiuni mari, aspect neafirmat de altfel) sau când persoana îngrijeste o altă persoană posibil infectată cu virusul, remarcându-se faptul că textul are în vedere îngrijirea (care presupune un contact fizic sau o apropiere de persoana bolnavă, pe o perioadă îndelungată) și nu simpla coexistență în același spațiu.

4. Adresa <https://www.cnsb.ro/index.php/info-populatie/1743-curatarea-si-dezinfectarea-suprafetelor-din-mediul-inconjurator/file> nu conține niciun aspect relevant, el referindu-se la “Curățarea și dezinfectarea suprafețelor din mediul înconjurător”, nu la măști.

5. Adresa <https://apps.who.int/iris/handle/10665/174652>

În primul rând, se observă faptul ca adresa se referă la cazurile de “Middle East respiratory syndrome coronavirus (MERS-CoV) infection” și nu la infecțiile cu virusul menționat în HG nr.1065/2020.

În al doilea rând, se reține ca textul are următoarele mențiuni relevante:

“When caring for patients with cough or other respiratory symptoms (ARI)

Droplet precautions prevent large droplet transmission of respiratory viruses. At triage, recognize patient with ARI, give the patient a medical mask and place the patient in separate area. Use a medical mask if working within 1-metre of the patient. Place patients in single rooms, or group together those with the same etiological diagnosis. If an etiological diagnosis is not possible, group patients with similar clinical diagnosis and based on epidemiological risk factors, with a spatial separation of at least 1 metre between individuals not wearing appropriate PPE. When providing care in close contact with a patient with respiratory symptoms (e.g. coughing or sneezing), use eye protection (face-mask or goggles), because sprays of secretions may occur.”

“When caring for patients with clinically suspected MERS-CoV

For patients with suspected MERS-CoV infection that require hospitalization, place patient in an adequately ventilated single room away from other patient care areas. Droplet and Contact precautions prevent direct or indirect transmission from contact with contaminated surfaces or equipment (i.e. contact with contaminated oxygen tubing/interfaces). Use PPE (a disposable medical mask, eye protection, gloves and gown) when entering room and remove it when leaving”.

“Standard Precautions, a cornerstone for providing safe health care, reducing the risk of further infection and protecting HCWs, should always be applied in all healthcare settings for all patients. Standard Precautions include hand hygiene and use of relevant PPE depending on risk of direct contact with patients’ blood, body fluids, secretions (including respiratory secretions) and non-intact skin, prevention of needle-stick or sharps injury; safe waste

management; cleaning, disinfection and, where applicable, sterilization of patient-care equipment and linen, and cleaning and disinfection of the environment.

Use of respiratory hygiene in anyone with respiratory symptoms should be encouraged.

- Cover nose and mouth during coughing or sneezing with medical mask, cloth mask, tissue, **or** flexed elbow;

- Followed by hand hygiene after contact with respiratory secretions.

(..)

The use of PPE should be guided by a risk assessment concerning anticipated contact with blood, body fluids secretions and non-intact skin for routine patient care.

When there is a risk of contamination of the face and/or body, PPE should include the use of:

- Facial protection by means of either a medical mask”

“2.2. Additional infection prevention and control precautions when caring for patients with acute respiratory infection (ARI)

- In addition to Standard Precautions, all individuals, including visitors and HCWs, in contact with patients with ARI should apply Droplet precautions:

- Place patient in a sepârâte area;

- Use a medical mask (for specifications please see1)”

“2.3. Infection prevention and control precautions when caring for patients with clinically suspected or probable/confirmed MERS-CoV infection

In addition to Standard Precautions, all individuals, including family members, visitors, private medical attendants and HCWs, in close contact (within 1m) or for practical purposes entering the room or cubicle of the patient with clinically suspected or probable/confirmed MERS-CoV infection should always apply Contact and Droplet precautions:

(...)

Use a medical mask (for specifications please see122)”

(...)

If transport is required, use routes of transport that minimize exposures to staff, other patients and visitors and apply medical mask to patient;”

“2.6. Collection and handling of laboratory specimens from patients with ARIs of potential concern (including MERS-CoV)

All specimens collected for laboratory investigations should be regarded as potentially infectious, and HCWs who collect or transport clinical specimens should adhere rigorously to Standard Precautions to minimize the possibility of exposure to pathogens.

- Ensure that HCWs who collect specimens use appropriate PPE (eye protection, medical mask, gown, gloves).”

După cum rezultă din expunerea de mai sus, textele au în vedere îngrijirea pacienților infectați sau suspecțați de a fi infectați cu coronavirusul care generează sindromul respirator din orientul mijlociu (MERS), adresându-se personalului medical, aspect specificat expres în partea introductivă a textului, potrivit careia “This guidance is intended for health-care workers (HCWs), health-care managers, and IPC teams”, neavând deci nicio legatură cu măsurile generale aplicabile întregii populații.

Față de cele de mai sus, se reține ca pârâtii nu au probat caracterul adecvat al obligației de a purta mască “în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă”, nefiind dovedită legatura de cauzalitate dintre această măsură și diminuarea/împiedicarea răspândirii virusului, nici prin intermediul textelor referite, nici prin explicații tehnice (ex.dimensiunea virusului, a particulelor de aer/lichid purtatoare, a interstițiilor măștii, a mtaerialului din care trebuie sa fie confecționată mască, dacă acesta se transmite prin simpla respirație, etc.).

În privința caracterului necesar al obligației de a purta masca (desi, dată fiind nedovedirea caracterului adecvat al măsurii, analiza nu mai este necesară) instanța reține că pârâtii nu au demonstrat faptul ca nu existau măsuri mai puțin invazive pentru atingerea

scopului urmărit, spre exemplu, purtarea măștii doar de către personalul medical implicat în îngrijirea pacienților infectați cu virusul în cauză, purtarea ei doar de către persoanele aflate în apropierea pacientului, purtarea ei doar de către persoanele care tușesc sau strănută, purtarea ei doar în spații închise, doar dacă există o strânsă apropiere între persoane, doar dacă se depășește o anumită durată a șederii în comun etc.

De asemenea, în verificarea proporționalității măsurii, se observă că pârâții nu au efectuat nicio analiză a efectelor negative pe care purtarea măștii le are (dintre care unele expuse mai sus), considerându-se probabil ca această măsură nu are niciun impact social, economic, medical sau cultural negativ, nefiind deci puse în balanță toate consecințele unei astfel de măsuri.

În concluzie, obligația de mai sus nu respectă cerințele impuse de art.53 din Constituție.

Ca atare, în baza art.18 din Legea nr.554/2004, instanța va admite în parte acțiunea introdusă împotriva pârâtului Guvernul României și va dispune anularea în parte a HG nr.1065/2020, respectiv a art.1 din anexa nr.2, urmând a menține în rest hotărârea atacată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge cererea de intervenție accesorie a petentului **Ministerul Afacerilor Interne**, cu sediul în București, Piața revoluției nr.1 A, sector 1, în favoarea pârâtului **Guvernul României**, ca inadmisibilă în principiu.

Respinge excepția lipsei de obiect a acțiunii, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei de interes, ca neîntemeiată.

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a paratului **Comitetul Național pentru Situații de Urgență**.

Admite în parte acțiunea introdusă de reclamantul **Bălăucă Cătălin Irinel**, cu domiciliul în (...), împotriva pârâtului **Guvernul României cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, Sector 1**.

Anulează în parte a HG nr.1065/2020, respectiv art.1 din anexa nr.2.

Mentine în rest hotărârea atacată.

Respinge acțiunea formulată de reclamantul **Bălăucă Cătălin Irinel**, cu domiciliul în (...), împotriva pârâtului **Comitetul Național pentru Situații de Urgență, cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, Sector 1**, ca fiind promovată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare. Recursul se va depune la Curtea de Apel București, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin intermediul grefei instanței, azi, 16.12.2021.

Președinte,
Amer Jabre

Grefier
Georgeta Postea

Red. AJ - 6 ex/2022
Comunicat 4 exemplare la data de

G.P. 12 Ianuarie 2022

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO